

Arrest

nr. 71 161 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 december 2010 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te New Delhi een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot.

1.2. De beslissing inzake het visum werd diverse malen uitgesteld teneinde bijkomende documenten en inlichtingen te kunnen opvragen.

1.3. Op 23 augustus 2011 verleende het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies voor wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

1.4. Op 30 augustus 2011 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de afgifte van een visum gezinshereniging. Deze beslissing werd op een niet nader bepaalde datum betekend en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 22/12/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in New Delhi een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van K. S., geboren op 30/09/1982, onderdaan van Sri Lanka, om haar echtgenoot K. Sa., geboren op 15/09/1982, erkend vluchteling uit Sri Lanka, in België te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen 10/09/2010 in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten :

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn :

De heer K. verblijft sinds november 2006 in België. De man diende er een asielaanvraag in en werd op 26/09/2007 erkend als vluchteling.

Op 10/09/2010 huwt de man met een landgenote. Voor beide echtgenoten betreft dit het eerste huwelijk. Het huwelijk werd duidelijk gearrangeerd door de oom van mevrouw in België en betrokkenen huwden zonder elkaar vooraf op voldoende wijze te hebben leren kennen. Dit type van huwelijken (recent en weinig kennismaking vooraf) uit Sri Lanka komt de laatste tijd veelvuldiger voor.

Overwegende dat op de Belgische diplomatieke post in new Delhi de volgende informatie werd verstrekt door middel van een interview met de visumaanvraagster :

Kennismaking door tussenkomst van de oom van mevrouw die in België woont (A. K. – niet gekend in het rijksregister);

De oom van mevrouw zou de familie van de man kennen; de oom trok naar het huis van de man om over het huwelijk te praten; beiden wisselden foto's uit;

Mevrouw had voor het eerst contact met de man via telefoon in maart 2010 (evenwel worden hiervan geen bewijzen voorgelegd);

Betrokkenen zagen elkaar vervolgens voor het eerst in levende lijven op 08/09/2010 op de luchthaven;

De oom van mevrouw vergezelde de man; Het huwelijk werd amper 2 dagen na de eerste kennismaking afgesloten;

Het huwelijk werd gearrangeerd door de beide families;

Beiden betaalden de ringen;

Na het huwelijk beleven de echtgenoten nog 2 weken samen;

De vrouw heeft een algemene kennis over de man (geen details)

De vrouw geeft andere namen op voor de moeder en de zus van de man deze die vermeld staan in de asielaanvraag;

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/04/2011 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Antwerpen met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken :

Verblijfsvoordeel voor de vrouw : mijnheer verblijft sinds november 2010 in België. hij diende er een asielaanvraag in en werd op 26/09/2007 erkend als vluchteling. thans verblijft mevrouw nog steeds in Sri Lanka. Via haar visumaanvraag dd.22/12/2010 wenst zij naar België te komen om zich te verenigen met haar echtgenoot. het is duidelijk dat zij haar verblijf in België uitsluitend kan verkrijgen door het huwelijk met mijnheer

Zeer snelle gang van zaken : Mevrouw had voor het eerst contact met mijnheer via de telefoon in maart 2010 (evenwel worden hier geen bewijzen van voorgelegd). Het is duidelijk dat zij haar verblijf in België uitsluitend kan verkrijgen door het huwelijk met mijnheer.

Zeer snelle gang van zaken : Mevrouw had voor het eerst contact met mijnheer via de telefoon in maart 2010 (evenwel worden hier geen bewijzen van voorgelegd). Volgens mijnheer vroeg hij mevrouw in maart 2010 via de telefoon ten huwelijk. Mevrouw was hier onmiddellijk mee akkoord. reeds op 10/09/2010 traden ze in het huwelijk. Op dat ogenblik dat ze huwden hadden ze elkaar nog maar één keer gezien namelijk op 08/09/2010.

Betrokkenen brachten zeer weinig tijd door in elkaars gezelschap. Ze zagen elkaar vervolgens voor het eerst in levende lijve op 08/09/2010 op de luchthaven. Na het huwelijk bleef mijnheer nog twee weken bij mevrouw. Tijdens zijn verhoor bij de politie verklaarde hij dat hij zijn vrouw in maart 2011 in India is gaan bezoeken toen zij een interview diende af te leggen op de Belgische ambassade."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.In een eerste middel werpt verzoekster de schending op "van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, (...) van de materiële motiveringsverplichting (...) van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekster en de heer K. zijn gehuwd . Dit wordt niet betwist door Dienst Vreemdelingenzaken en blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Dienst vreemdelingenzaken meent echter dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginsel van openbare orde en dat het huwelijk enkel wordt aangegaan om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor verzoekster.

Dat dit echter niet strookt met de realiteit .

Dat verzoekers gehuwd zijn te India, daar de echtgenoot van verzoekster niet meer kan teugkeren naar Sri Lanka.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben elkaar leren kennen via de moeder van de echtgenoot.

Men noemt dit dan een gearrangeerd huwelijk.

Het is inderdaad zo dat het huwelijk is ontstaan na tussenkomst van anderen. Dit heeft enkel en alleen te maken met cultuur!

Immers in Sri Lanka, Hindoe cultuur, is het zeer gebruikelijk dat huwelijken tot stand komen na bemiddeling.

Ook in casu is dit zo.

De echtgenoot woont al geruime tijd in België. Hij heeft heel veel meegemaakt waardoor hij zeer onzeker is geworden!

Dat zijn moeder hem aanraadde om met een meisje uit Sri Lanka te huwen en zij onmiddellijk ook iemand voorstelde.

Dat dit dan ook een kans was voor hem om een gezin te stichten.

Dat de meeste gezinnen in Sri Lanka en Hindoe cultuur gesticht worden op aanraden van ouderen.

Dat hieruit volgt dat verzoekster niet naar België wil komen omdat ze zo verblijfsvoordeel heeft, integendeel zij wil een gezin stichten met haar echtgenoot.

De zeer snelle gang van zaken, waar dvz naar verwijst, is cultuurgebonden. In onze cultuur hebben mensen jaren een relatie voor een eventueel huwelijk. Maar in andere culturen zoals Hindoe cultuur, zijn dergelijke huwelijken erg gebruikelijk.

Bovendien is het zelfs niet toegelaten dat mensen lange tijd een relatie hebben voor hun huwelijk. Dit is eveneens cultuurgebonden.

Betrokkenen brachten weinig tijd met elkaar door voor hun huwelijk. Doch na hun huwelijk is mijnheer verschillende keren naar India gereisd om zijn echtgenote te bezoeken.

Dat dit eveneens erop wijst dat dit een oprecht huwelijk is, ook al is het door middel van bemiddeling tot stand gekomen.

*Dat inderdaad een gearrangeerd huwelijk is, doch met oprechte bedoelingen.
Waarom zou een gearrangeerd huwelijk minder goed zijn dan elk ander huwelijk?
Dat dvz niet kan uitmaken of een gearrangeerd huwelijk een oprecht huwelijk is of een huwelijk om een verblijfsvoordeel te bekomen.
Dvz verwijst naar het feit dat er geen respect zou zijn voor de Hindoe- tradities.
Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat hier **JUIST WEL** respect is voor de Hindoe - tradities. Het feit dat er geen verlovingsfeest is geweest betekent niet dat de Hindoe-cultuur niet wordt gerespecteerd. Immers het is juist uit respect voor de ouderen en hun mening dat er een gearrangeerd huwelijk is tot stand gekomen.
Het feit dat er geen verlovingsfeest is gehouden is uit tijdsgebrek. Immers de echtgenoot werkt in België, hij heeft een vast contract. Hij kan niet zo vaak vakantiedagen opnemen.
Hij heeft een maand verlof genomen. Hij is dan ook naar India gereisd om daar te trouwen. Ook dit is de reden waarom er geen groot feest is gegeven. Immers het huwelijk vond plaats in India. Enkele familieleden waren naar India gereisd om het huwelijk bij te wonen niet alle familieleden! Dat dit dan ook de enige reden is waarom het huwelijk in besloten kring was.
Het feit dat verzoekster niet weet waarom haar echtgenoot uit Sri Lanka is gevlucht is ook geen sterk argument. Het feit dat hij hier erkend werd als vluchteling, het feit dat hij in India huwt omdat hij schrik heeft om terug te keren naar Sri Lanka maakt alles duidelijk.
Waarom zou hij alles in detail moeten vertellen ? Waarom moeten de anderen weten dat hij erkend vluchteling is en gevlucht is uit Sri Lanka. Ook zijn echtgenote dient niet alles in detail te weten. Immers zijn leven hangt daar van af!!
Bovendien voegt verzoekster verschillende fotos van zowel hun religieus huwelijk in de hindoe tempel als van het feest in het huurhuis. Dat er dan ook kan afgeleid worden dat verzoekster en haar echtgenoot een oprecht huwelijk zijn aangegaan met de bedoeling om een duurzame levensgemeenschap te stichten!
Dat de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening heeft gehouden.
Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.
Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hongervermelde elementen geen rekening te houden.
Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom de visumaanvraag werd geweigerd.
Immers mijnheer heeft echt alles in het werk gesteld om echtgenote in de mogelijkheid te stellen hem te komen vervoegen.
Dat de bestreden beslissing van DVZ dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.
Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien DVZ op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.
Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”*

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In haar eerste middel werpt verzoekster een schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.
Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van de door verzoekster als eerste vermelde rechtsregel (de beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten, nu wordt nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden wordt geacht.
Nu verzoekster zich evenwel in haar eerste middel tevens beroept op het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, zal verwerende partij het eerste middel beantwoorden in het licht van de vermeende schending van gemeld beginselen.
Verzoekster bekritiseert punt voor punt de feitelijke elementen van de motivering van de bestreden beslissing.
De verwerende partij laat gelden dat de concrete kritiek van verzoekster geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.
Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekster kritiek uit op de feitelijke vaststellingen. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.*

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, besliste dat de visumaanvraag van verzoekster moet worden geweigerd.

Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 30.08.2011, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoekster niet ernstig kunnen worden betwist.

De motieven van de bestreden beslissing zijn immers gebaseerd op het advies van de procureur des Konings die een onderzoek heeft gevoerd naar het huwelijk van verzoekster.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

"... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B. W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid oordeelde aldus geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoekster diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat wanneer zij in haar middel de schending opwerpt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zij de schending van de tevens in het middel opgeworpen materiële motiveringsverplichting, redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel beoogt op te werpen. Voor zover in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het besproken onderdeel van het middel kan ontwaard worden, dient zij derhalve verworpen te worden.

2.4. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

2.5. Waar verzoekster kritiek uit die ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en die de Raad noopt te oordelen over het al dan niet geschon-

den zijn van burgerlijke rechten, is dit onderdeel van het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

2.6. Langs de andere kant kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaan of de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging, die volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 29 september 2010, nr. 207.734). Gelet op het gestelde in de punten 2.4. en 2.5. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van de gedane vaststellingen het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen dat een negatief advies verstrekke met betrekking tot de afgifte van het visum gezinshereniging. Het betrokken advies van 23 augustus 2011 bevindt zich in het administratief dossier en kwam tot stand op grond van informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, informatie van de betrokken Belgische ambassade en op grond van een onderzoek uitgevoerd door de lokale recherche te Antwerpen waarvan de betrokken processen-verbaal zich bevinden in het administratief dossier. In wezen beperkt verzoekster zich in haar betoog tot het geven van een uitleg voor de in de bestreden beslissing vastgestelde elementen, maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en finaal concludeert dat de visumaanvraag geweigerd wordt. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken tonen niet aan dat het anders is. Stuk 3 betreft foto's die verzoekster niet meer kan laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat twee personen gezamenlijk in welbepaalde omstandigheden afgebeeld staan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekster haar aanvraag tot het bekomen van een visum werd geweigerd op 30.08.2011. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele wijze een afweging gemaakt van het recht op een privé en een gezinsleven van verzoekster.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: "1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing een afweging gemaakt van artikel 8 van het EVRM: het recht op een privé en een gezinsleven.

De beslissing en de uiterst summier gestaafde reden die voor de weigering gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekster heeft en haar gezin.

Dit is kennelijk onredelijk.

De beslissing is niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor het gezin zal teweegbrengen."

2.8. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In haar tweede middel werpt verzoekster een schending op van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verwerende partij merkt evenwel vooreerst op dat er in casu geenszins sprake is van een gezinsleven, gezien verzoekster nog steeds in haar land van herkomst verblijft.

Terwijl tevens dient te worden benadrukt dat artikel 8 EVRM enkel het werkelijk gezinsleven beschermd en uiteraard niet kan worden ingeroepen ter bescherming van een schijnhuwelijk.

Daarenboven laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonst dat het enkel mogelijk is om in België een gezinsleven uit te bouwen en niet bijvoorbeeld in India, alwaar zij in het huwelijk is getreden.

Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat zij wenst te huwen met een België verblijvende man, maar toont niet in concreto aan dat zij enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met deze persoon. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt bovendien dat de ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelde dat er aanwijzingen waren dat het voorgenomen huwelijk van verzoekster er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Er blijkt bijgevolg niet dat enig door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht in het gedrang is.

Zelfs indien zou dienen verondersteld te worden dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met de man met wie zij in het huwelijk wenst te treden, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op

N verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster te machtigen of toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond

(R.v.V. nr. 63 071 van 14 juni 2011)

Ten overvloede moet worden gesteld dat, zelfs in de veronderstelling dat er effectief een door artikel 8 van het EVRM beschermde relatie van verzoekster zou bestaan de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts, zoals reeds gesteld, geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gul/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", TVR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

In antwoord op verzoeksters overige kritiek aangaande de motivering van de bestreden beslissing, laat de verwerende partij nog gelden dat zij niet kan worden gevolgd waar zij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid

dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008). Verzoekster maakt aldus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.”

2.9. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad dient dienaangaande vast te stellen dat verzoekster geen details verstrekt aangaande het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven waarover ze een afweging verwacht in de bestreden beslissing.

2.10. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad er alleszins aan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu na te gaan of verzoekster niet onrechtmatig, door het afsluiten van een schijnhuwelijk, poogt verblijfsrechtelijke voordelen te verkrijgen uit het statuut van familielid van een niet-EU-onderdaan die in België verblijft.

2.11. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het willen blijven ontlennen van verblijfsrechtelijke gevolgen aan een huwelijk waarvan verwerende partij meent dat het enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het bestrijden van schijnhuwelijken anderzijds, doelstelling die raakt aan de Belgische internationale openbare orde.

2.12. Verzoekster toont evenmin aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar echtgenoot in haar land van herkomst een gezinsleven uit te bouwen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat ze dergelijke omstandigheden of andere omstandigheden zou kenbaar gemaakt hebben waaraan ze de verwachting kon ontlennen dat de verwerende partij hieromtrent specifiek diende te motiveren in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA